

Лист излази према потреби

Рукописи, претиса-та и све што се тиче листа, упућује се на адресу: „Glas Tzernogortza“ Neuilly-s-Seine, 9, rue Ancelle.

Рукописи се не враћају. Неплаћена писма се не прихватају.

Цена је листу за француску: на годину 6 франка, на пола године 3 франка, а за све остале земље: на годину 12 фр., на пола године 6 фр.

Појединачни број 1 сентима.

ГЛАС ЦРНОГОРЦА

LA VOIX DU MONTÉNÉGRIN

Journal officiel du Royaume de Monténégro

GLAS TZERNOGORTZA

(La Voix du Monténégro), paraissant actuellement à Neuilly-sur-Seine, suivant les exigences du service.

On s'abonne au bureau du journal:

9, Rue Ancelle, Neuilly-s-Seine

Prix de l'abonnement pour la France

un an : 6 fr. — six mois : 3 fr.

Pour l'Étranger : un an : 12 fr. — six mois : 6 fr.

Огласи се плаћају:

Први пут, за сваку ријеч или број, петит-словима, по 10 сан-гима: (за огласе, из истих слова, мање од 50 ријечи, плаћа се 2 франка). — За свако понављање огласа плаћа се половина те цијене.

За ријечи, шаре или празнине, које за-премају простор је-днога, двају или више петитних редова, пла-ћа се према том ко-лики простор заузи-мају: сваки запрем-љени ред рачуна се као 8 ријечи.

НЕСЛУЖБЕНИ ДИО

ДВОРСКЕ И ДИПЛОМАТСКЕ ВИЈЕСТИ

— Њ. К. В. Кнез Петар допутовао је у Париз у сриједу 3. (16.) овог мјесеца.

— Њ. К. В. Престолонаследник Кнез Милица допутовао је у Париз у петак 5. (18.) овог мјесеца.

— Његово Краљевско Височанство Престолонаследник Данило заступао је ономад Његово Величанство Краља Господара на спроводу војводе Путника у Ници. Присуствовао је опшјелу у руској цркви и положио вијенац на мртвачки дијес. Посланик краљевине Србије у Паризу господин Веснић, у својем говору у цркви, изјавио је дубоку захвалност Краљу и Наследнику Црне Горе на учешћу им у одавању потоње почести сав-номе српском војсковођи.

ВИЈЕСТИ И НОВОСТИ

2. (15.) маја — 11. (24.) маја

Краљево саучешће. На глас да је у Ници преминуо војвода Радомир Путник, Његово Величанство Краљ Господар упутио је овај телеграм Његово Краљевском Височанству Престолонаследнику Србије Александру у Солун:

Молим Ваше Краљевско Височанство да примите моје најискренје саучешће поводом смрти војводе Радомира Путника. Име славнога српског војсковође, побједника с Куманова, Брегалнице и Рудника, остаће у трајној захвалној успоми у свим нашим покољенима.

Никола.

Од стране кр. Владе упућен је овај телеграм Његовој Екселенцији господину Николи Пашићу, Министру Председнику, на Крф:

„Данас када се земни остаци бесмртног војводе Путника, далеко од домовине, предају земљи савезничкој и пријатељској, Краљевска Црногорска Влада преко Владе братске Краљевине Србије, о-прашта се с дубоким болом у души са српским храбрим војводом, неуморним борцем и српским генијем на мачу и перу у борби за народне идеале, чије ће име остати за вјекове записано на најсјајнијој страници српске културне историје и ратне кронике. Водећи српску војску к слави, водио је цео наш народ к остварењу његових великих идеала. Слава војводи Путнику.“

Министар Председник
Генерал М. Маташевић.

Војвода Радомир Путник доживио је 70 година. Поријеклом је из велике и старе породице у Банату из Бијеле Цркве, из куће која је Српству дала само валанних синова: учитеља, судана, нижињера, банкара, адвоката, нар. посланика и — великога војсковођу. Учествовао је у рату 1876. и бугарском рату 1885., када се развијао са краљем Миланом, који га је запостављао, као и Александар. Од тада је

његова каријера текла у повученом раду, који ће његово име очувати и на пољу војне књижевности. Путниково име тада још није било познато ван граница краљевине Србије. Краљ Петар поставио га је за шефа ђенералног штаба (1905.) и двапут за министра војног (1904. и 1912.). Балкански рат, који је изведен по његовим плановима, проио је његово име широм цијелога Српства, као побједника на Куманову и Брегалници, а побједу на Церу и Руднику ујединио је са њиме Путниково вјечном славом и уврстило га међу најзнаменитије синове нашег народа. Али судба му није била милостива... и пустила га је да умре у туђини, док је Српство под туђином. Само у последњем тренутку као да се смисловила војнику ратнику и војводи; последња вијест која га је још у животу затекла, била је: Офанзива српска на солунском фронту почела. Бугари одступају.

Енглеско-француски фронт. Пауза која је последњих дана наступила у великој борби на Западном фронту само је привидна; по-возврате позиције се бране и у-тврђују и чине се припреме за да-ље напредовање. Ток данашњих операција у главном, ово је: Ни-јемци чине упорну покушају да по-врате што су им Савезници за про-тезних 10 дана отели, те су на не-којим мјестима покушали контра-офанзиву. Нарочито око мленско-села Билкура, Bullecourt, биле су жестоке борбе; ту су се енглеске трупе ухватиле у контрац са наро-читим пруским трупама тзв. Stoss-truppen. Те „штострупе“ су војнич-ка слита, нарочито увјежбана само за јурине; ослобођена је од вој-ничке дужности у шанцу и држи се обично у позадини; жељезни-цом се доведе до борбене линије, наврши одређени им јурин, и уда-љује се чим сврши свој посао. Пет-наест дана водиле су се очајне бор-бе око Билкура, око те привидно незнатне тачке коју су Аустри-јанци тврдокорно бранили; бојеви су се водили о сваку улицу, о гроб-ље, о појединачна дворшита и сеоске куће. Билкур је, јављају енглески дописници, постао гробље пруске гарде. — Цепи су такви бојеви око села Pe. Reux, гдје је у једној битки „за 12 пуних сати надало у минуту 60—100 тоновских зрна на фронту који није био дужи од 2 километра“, док најпослије рушевине сеоских кућа, цуне љешина, остадоше у ен-глеским рукама.

Француска војска је потоњих да-на такођер имала да издржи мно-гобројне њемачке контра-нападе на освојеним позицијама дуж дру-ма Шмен-де-дам, гдје су се Фран-цузи коначно утврдили.

Досадашњи резултат француско-енглеске офанзиве, од 9. априла до 20. маја, износи: 52.000 њемачких заробљеника, међу њима до хиљаду официра, 850 топова и 950 ми-тралеза.

Нова италијанска офанзива. 7000 аустријских војника, међу ко-јима 1500 официра, заробили су Ита-лијанци за неколико првих дана нове офанзиве која је почела 14. маја. Ток данашњег дана на непри-јатељске позиције трајала је 56 сати и затим је ијешадија ступила у ак-

цију. Вијести, које стижу са фрон-та на ријечи Соћи (Изонцо) опису-ју големи теренске тежкоће за вој-ску: од Толина до мора, у дужини 85 километара, пружају се кр-пине планине у којима су позиције аустријске војске. Судећи по же-стоком отпору, који дају Аустри-јанци са својих 1500 топова, изгле-да да су и они сами били спремни да почну офанзиву, али су их Ита-лијанци за неколико дана преду-хитрили и тако отели двије важне позиције, брдо Кук и брдо Водине, и два села Загору и Загомилу. Ра-чуна се да су снажним и брзим у-дарцем своје офанзиве уништили Аустријанцима у укупном броју 30.000 које рањених, које погину-лих, заробљених, несталих...

Јављају да се цар-краљ Карло истих дана налазио близу борбене линије и да је само срећним случа-јем изио главу. Из Беча јављају да је цар „због политичких разло-га хитно напустио ратну зону и вратио се у Беч“, међутим чује се да се у његовој непосредној близи-ни распоредо непријатељско топов-ско зрно. Краљ Виктор Емануел такођер се бави на фронту, али је, као и сваки други официр, остао у шанцевима, соколећи своје војнике.

Нов командант француске вој-ске. За генералисима француске војске, које је мјесто, послјеје мар-шала Жофра, од децембра 1916. заузимао генерал Швел, постав-љен је ових дана генерал Петен. Француза јавишће једнодушно је поздравила српска војска и нара-зила своје потпуно повјерење у по-вога војсковођу, који се је нарочито заслужан показао својом сјајном одбраном града Вердена, фебру-ара 1916.

† **Прото Милан Ђурић**, један од највиђенијих личности у политичком жи-воту Србије новијех времена. Још од 1876. кад је на Јавору, као прави свеш-теник народни, с кретом у руци предво-дио војнике у битку, на до смрти остао је на свом мјесту, у средини свога народа. Колико је промјена имао да подржи у политичким борбама за 40 година! Коли-ко је чврстине карактера требало да о-стане вазда вјеран себи и својим начелима! Ни суд, ни понижење ни тавница нијесу га могли скренути с пута који је држао да је прав. Ту црту му је, цијело Српство запазило и у њему огледало једног од оних старих типова српских свештеника који су народу шјеру и народност очунали, који су га дигли и водили у борби за о-слобођење. Вјечан помен честитој старини проти М. Ђурићу.

Мајновије вијести из Русије. Велике историјске промјене, које су се одиграле прошетом, повеле за собом чи-тав низ политичких последица, послед-ница које је само вдрави руски народни организам у стању сретно одржати и савладати. Пролазно стање, које ће тра-јати све док се не окупи велика народна скупштина, гдје ће се коначно утврдити основни закон Русије, изазвало је ових дана министарску кризу у Привременој Влади. Војсковође Брусиллов, Алексејев, Гурко, Драгомиров и Шербаков савје-товали су да би, с погледом на жељу све руске војске, требало саставити једну коалициону владу у којој би, саразврјено, биле заступљене све политичке странке, и да би нарочита жеља војске била да министар војни буде Керенски. Према тим савјетима изведена је реконструк-ција у Привременој Влади. Одступно је досадашњи министар Спољних Послова Милуков, а на мјесто његово је постав-

љен млади али веома угледни политичар Терешченко. Одступно је министар војни Гучков, а на његово мјесто ступио Керенски. Осим тога, установљује се ново министарство којем је дужност да приправи све што је потребно за избор и сазив Уставодавне Скупштине, коју са највишим напјехом очекује не само Русија но и цијело образовано човјечанство.

Приликом ових промјена изјавио је кнез Лвов, предсједник Привремене Вла-де: „Сад имамо владу коју подржава и материјална сила и морални ауторитет. Само влада, коју држи таква снага, у стању је очувати земљу од анархије, у коју би је довели да сруше, и успос-тавити дисциплину не само на фронту него и у унутрашњости.“ И тако ће, као што рече нови министар војни, Керенски: „ова влада моћи очувати слободу члети и некакнуту све до сазива Уставодавне Скупштине, која ће, као суверен, имати да ријечи каква ће бити даља суд-ба Русије.“

† **Милан Лончар.** Далеко од отаџ-бине своје, коју је много љубио, не до-чекавши дан њеног ослобођења — умро је у Риму, у болници „Умберта I“ 16. априла 1917. у најљепшем добу живота. Рођен у Осјеку, у Славонији, једини у оца и мајке, још од најраније младости своје био је неуморни борац за народне идеале. У почетку овог рата пренао је овај немирни човјек у наше бојне ре-дове. Јануару 1916. пред аустријском инвазијом склонио се у Италију, гдје је у Риму провео последњу годину дана. Аустријске власти конфисковале су му сву његову имовину и прогнали га „pour cause de délit contre l'autorité militaire de l'Etat“. — Dr Kuhne у књизи „Ceux dont on ignore le martyre“ помиње и Лончарево име. И он бјеше оглашен за велеиздај-ника зато што је као Србин љубио свој народ и отаџбину и борио се за њену сло-боду. Слава му! Одушно се вјерно наро-ду свом.

Затворена граница. На захтјев француских војних власти фран-цуско-швајцарска граница је затво-рена привремено за путнике који путују у Швајцарску. Граница је, исто привремено, затворена за пи-сма и пакете.

† **Стево М. Калужеровић**, секретар Министарства Спољних Послова, рођен на Љуботињу 1882. Свршио је Галата-Сарај у Цариграду, као питомца Њ. В. Краља, и у Биограду у Петро-граду правни факултет. Вративши се у домовину, постављен је за секретара Мин. Унутр. Дјела и, у том својству, за комесара при друштву за исцјељење Ул-цињскога Поља. Био је интерниран у Болдогасову у Мађарској, гдје га је и смрт затекла.

Добар стиг, изи знала и срушила је, вазда вјеран традицијама своје честите куће и свога народа, међу прима у колу другова гдје се год радило о добру земље и народа. Вјечан му помен.

† **Крсто Костић**, професор петин-ске гимназије, погинуо је ноћу између 12. и 13. фебруара о. т. на аустро-тали-јанском фронту. У часу, када је хтио дезертирати из мрке аустријске војске, у коју је сплом био уврштен, нао је, по-гођен аустријским куршумом. — Родом је био из Кртола у Босни Которској. Још у ро-дителском дому научио се родољубљу, те се, као јак, вазда истицао међу најоду-шевљенијим омладинцима; због поли-тичких својих начела гоњен од аустри-јских власти, дошао је да послужи Црној Гори, у коју је, као и сваки честити син Боске, гледао с пуно идеализма. — На велику своју несрећу, у почетку ра-та десио се у Аустрији, гдје га је поли-ција одмах ухватила и турила у војне ре-дове. Слиједили примјер безбројних на-

них омладинаца, није никада, па ни у душманским оковима, могао одустати од онога што му бјеше идеал живота. Наш народ губи у њему вредна просвјетна радника, а наша Бока једног од најдичнијих својих синова. Хвала му, и вјечан му помен.

† **Инжињер Јован Магуљан.** Сии племените Италије, дошао је прије 16 година у Црну Гору као чиновник Барског Друштва, а потом је прешао у црногорску државну службу као инжињер при Министарству Грађевина. Са оданости правог пријатеља свршио је повјерене му дужности вазда на задовољство претпостављених му, тако да се понекад могао ставити за примери многом рођеном сину Црне Горе. С осталом браћом Црногорцима одведен је у заточене у Мађарску, где је, овога прољећа, у Болдогосењу, преминуо у кругу његових црногорских пријатеља. Вјечан му помен.

Добра књига о Балкану. У издању Jules Meynal, Paris, Boulevard Haussmann, изишла је у седмо издању књига La question Balcanique devant l'Europe, коју је написао Augustin Rey члан Друштва за политичку економију у Паризу. — Писац укратко, али јасно и прегледно — с француском јасноћом и прегледношћу! — представља политичка питања свих балканских држава. Књиге, као што је ова, дају нам увјерене да се на Западу једна једном почињу правилно схватати балканска питања која се из овога рата имају коначно уредити.

О Црној Гори, и о „младом њеном“ народу, који је своју част вазда умно очувати чисту и свијетлу“ није да је на балканском полуострву, преплављеном крваву милиона невиних, тај народ вазда држао своју главу високо, свој поглед вазда ведар и срце нестакнуто. Нарочито она мјеста заслужују пажњу, где тумачи своје погледе на нашу будућност, на стварање једне заједнице југословенске. У једном од најбољих бројева проговорили смо оштрије о тијем мислима.

Препоручујући најпознатије ову књигу, који заслужује пажњу свију наших читалаца, наводимо ријечи које најбоље показују колико је писан наклоњен Црној Гори: „Када Савезници, који се, одушевљени великом и племенитом француском душом, боре за слободу, буду за увијек дотукли турску хијену и аустроугарског шакала, црногорски ће орао слетјети са својих врлети и раширити крила над планин Скадарским Језером које ће најпослије остати његово за вазда. Црногорац ће тада моћи замијевити пушку плутом, и коначно се одати благотворном раду, у коме је до сад кроз читаву столећа спрјечаван био“.

— ан.

Француски министар у Москви. Алберт Тома, француски министар Министарства, бавећи се у Русији, имао је више пута прилике узети ријеч на јавним зборовима. На конгресу сељака у Москви уопреднио је Велику француску револуцију са данашњом руском:

„Ваши веома омиљени министар војни, г. Керенски, изјавио је да се руска отаџбина налази у опасности, исто као што су наши прваци чинили 1792. Сва је Француска потегла на границу да се брани од Нјемаца који су, исто као и сад, кренули били да угуше слободу, коју смо били себи извојевали. Цјело човјечанство очекује од вас да се и ви исто тако својски одазовете позиву министра Керенскога, и да над руским милитаризмом извоједете коначну побједу.“

На то је председник конгреса одговорио: „Нека се Француска не узнемирује. О некаквом сепаратном миру од наше стране не може и не смије бити ни говора. И саму претпоставку таковога дјела сматрали бисмо за увреду наше чести.“

Француском министру је истом приликом указана највиша грађанска част: изабран је за почасног Грађанина града Москве.

Карактеристичан знак. Gazette de Lausanne од 8. (21.) маја доноси ову веома карактеристичну вијест коју је саопштио берлински „Форверт“, главни орган њемачке социјалне демократије:

„Ако руски Савезници пристају на погодбу за мир без анексија и без одштета“, па ако њемачка влада, крај свега тога, ипак хтедне настављати борбу, овај ће рат добити сасвијем други карактер. То неће бити више рат *дефанзиван*, за који су све социјалне демократије дуго задовољне и крви и мање, већ то ће бити рат њемачког *освајања*, и дужност ће бити социјалне демократије да такав рат сузбија из све снаге“.

Важност је ових ријечи у том што су објављене на уводном мјесту, у главном органу њемачке социјалне демократије, и што их је потписао Фридрих Штампфер, онај на чије се ријечи веома пазу међу социјалистима у цјелој Њемачкој.

И Бразилија. 28. априла влада Бразилије донијела је декрет којим изјављује да ће се строго држати неутралности у европском конфлику. Председник републике поднио је тај акт владе парламенту да он по њему донесе коначно рјешење. По вијестима које су 22. о. мј. стигле из Њујорка, бразилски парламент је опозвао декрет владин од 28. априла, и према томе, очекивати је да ће се огромна јужноамеричка република данас-јутра изјавити за или против Њемачке. Како је међутим стигла вијест да је Бразилија отворила своје луке савезничкој мориарици, то се већ види — уз коју ће привољети страну.

Из Свете Земље Народ је почео евакуисати Палестину и ових дана су многобројне избјеглице стигле на рибарским бродовима у Александрију. Казују да су читаве покрајине испражњене. Није остало ни куће, ни извора, ни дрвета. Турци врше пустошење систематски, у колико египетска војска наступа. Барон Јасфа је само гомила рушевина. У Галилеји су почињена страховита насиља, хиљаде Јуде умиру од глади, лишени света већ од дугог времена. Њемачки инжињери помажу турској војсци у уништавању села. Избјеглице казују да је било покоља у Јудеји, према Назарету, Јерусалиму и Канерпауу.

Суђење Фридриху Адлеру. Прошле године погинуо је аустриски министар-председник гроф Штирк од руке социјалисте Фридриха Адлера који је ових дана осуђен у Бечу на смрт на вјешалима. Убица је образован човјек, професор универзитета у Цириху, сии познатог аустриског политичара и социјалистичког вође. По политичким начелима припадао је оној малој групи социјалистичкој у којој су Либкехт, Роза Луксембург, Рус Ђекич, (исти који данас мути по Русији) и којима је увјерење да ће се само *револуцијом пролетаријата* моћи препородити и уредити овај урешени свијет. Без обзира на страховиту борбу раса и народности, која нас је довела до овога рата, та група социјалиста проповиједала просто револуцију пролетаријата, која ће све ране овог човјечанства нецјелити! Адлер је мислио да ће убавати срећно рјешење тога питања — убиством аустриског министра-председника... Браниоци Адлерови на суду тврдили су да Адлер није при чистој свијести, али суд је био мишљена да јесте, и осудио га на вјешала.

Оставка угарске владе. Из Будимпеште се јавља да је дво кабинет грофа Тисе дао оставку. За састав новог кабинета има највише погледа гроф Куен-Хелерварди, дугогодишњи бан хрватски, који је већ био председник угарске владе 1912. — Значај ове промјене је у том што с Тисом нестаје једне од највиднијих личности у непријатељској земљи, нестаје једног од најдужих душмана Словенства, а нарочито Срба (какав бјеше и отац му, Коломан, некадашњи министар-председник, највећи ербождер свога доба). Тиса је био један од оних који са царем Вилхелмом и с Фердинандом Изајиником рале о том да се

у Европи зацари њемачка надмоћ и да се створи државна заједница Mittel-Europa од Хамбурга до Цариграда. — Коначан суд о Тисеној политици моћи ће се донијети тек онда кад се расијетли све оно што је било повод овом рату.

Кр. Посланство и Ђенерални Консулат у Паризу. Канцеларије овданијега нашег Посланства и Ђенералног Консулата премјештене су из досадашњега стана (rue Saint-Honoré 213) у нов стан: rue des Mathurins 23.

Пазите, страни поданици! Од како смо у потпуном броју донијели распоред по којем се странци имају пријавити ради карте Идентитета, наређене су од стране власти неке ситне *измјене* у том распореду.

Саопштавамо распоред с измјенама: Који станују у 1. и 18. варошном кварту (arrondissement) пријављују се у 19. rue d'Anjou; који у 2. и 3. кварту пријављују се у 10, rue 4 Septembre; 4. и 12. кварту општини (mairie) четвртог кварта; 5. и 13. кварт у 29, rue de l'Estrapade; 6. и 14. кварт у 6bis, rue Campagne Première; 7. и 15. кварт у општини седмог кварта; 9. и 8. кварт у 45, rue Taitbout; 10. и 19. кварт у 32, rue de Bondy; 11. и 20. кварт у општини Двадесетог кварта; 16. и 17. кварт у 164, Boulevard Pereire.

Који бораве у Паризу, пријављиваће се по латинском азбучном реду и то, они којима презимена почињу словом А, В, С, D, E, F, G, H, I, имају се пријавити до 25. маја по и., слово Ј до 25. маја до 5. јуна, слово R до 5. до 15. јуна по новом календару.

СЛУЖБЕНИ ОГЛАСИ

НА ЗНАЊЕ У ПОШТАНСКОЈ СТАНИЦИ НАЛАЗЕ СЕ ОВЕ НЕПОДИГНУТЕ ПОШИЛКЕ:

Препоручена писма са адресом:

Лазар Једијер, Ђуро Татар, Ђуро Мијовић, Марко Станишић, Видак Томеш, Васо Липовина, Андрија Мрваљевић, Јевто Спасић, Анто Б. Мизанић.

Проста писма и дописнице:

Мило Р. Орландић, Симо Вуковић, Р. Јанковић за Радоша Р. Ракочевића, Митар М. Давчевић, Р. Ракочевић, Милош Ј. Поповић, Мико С. Јоветић, Илија Радновић, Благога Т. Пешић, С. Гвозденовић за Јанка Станића, М. Павичић (поштомалац А. V. Rolier), Илија Пејовић, М. Н. Текић, Лука М. Михаљевић, Ристо Ј. Лекић, Ристо И. Лекић, Драго Јаредић, Андрија Вукићевић, Михајло М. Бошковић, Ј. С. Зема, Милосав Јовановић, Никола Павловић, Илија С. Шћепановић, Тришко Ђељета, Видак Симовић (пош. Петар Симовић), Саво Поповић (пош. Васил Константиновић), Милош Петровић, Нико Перацић, Шниро Радоман (пош. Илија Радоман), Марко Ђежевић, Милош Спасојевић (пош. Војислав Спасојевић), Воја Мрваљевић (пош. Божидар Вуковић), Милан Степановић, Ристо Ковачевић, Ј. Поповић, Саво Драговић, Маринко Вуковић, Visotti Stefano, Миладин Зечевић, Јово Максимовић, Бојо Бојевић, Богдан Попадих, Петар Марковић, Милан Сувајинић, Љубица Вукотић, Благоје Петровић, Мишко Огњеновић, Вуко Гвозденовић, Лука Лекић, Филип Вучковић, Ђорђе Радловић, Јоца Петровић, Јован Беровић, војвода Симо Поповић, Медо Салагић, Тинод Б. Радонић и Петар Ников Џаневић.

Сви именовани могу лично пријавити своје пошилке или послати адресе па ће им се спровести.

Из Поштанско-телеграфског Одјељења кр. Министарства Грађевина. Број 689. — Неји код Париза 7. (20.) маја 1917.

ОБЈАВА

Швајцарска и Француска Банка у Паризу — Banque Suisse et Française, 20, Rue Lafayette — (Métro: Chaussée d'Antin) примла се да,

преко својих кореспондената, бесплатно упућује све повчане пошилке у Аустроугарску и у Њемачку црногорским ратним заробљеницима, официрим и војницима.

Пошиљалац има да испуни односни списак који ће му се дати у банци.

Број 3402 ex 1916. Из кр. Министарства Финансија и Грађевина 15. (28.) фебруара, у Неји код Париза.

ОБЈАВА

Француско-српска Банка у Паризу, Banque Franco-serbe, 14, rue Le Peletier, примла се да бесплатно упућује новчане пошилке црногорским ратним заробљеницима у Аустроугарск и у Њемачкој, а тако и појединима који се налазе у Црној Гори.

Број 3527 ex 1916. Из кр. Министарства Финансија и Грађевина, 15. (28) фебруара 1917. у Неји код Париза.

13. Број Гласа Црногорца. Париз, 11. (24.) маја 1917.

Уредник, професор Перо Богдановић

Le Gérant: Edmond LUQUIN

Imprimerie Universelle, J. A. Cassignol, directeur
48, Rue Claude-Vellefaux, Paris (X^e)

СИТНИ ОГЛАСИ

Ко има да прода „Горски Вијенац“ у издању проф. Решетара нека се, уз понуду цијене, изволи пријавити администрацији листа.

Тражим брата Радула Милићина Јакшића, родом из села Шинача, капетаније дуковске, нахије никшићске у Црној Гори, за којега не могу ништа дознати још од еврнетка Балканског рата. Молим свакога брата Црногорца који би знао што о брату ми, да ме извјести на доњу адресу, за што ћу увијек остати благодаран. Угацијед захвалан остајем: српско-православни свештеник и учитељ, Anto M. Jakshitch, 722, Barry str. St. Louis Mo. U. S. A.

Марко Мијатовић, кројач из Бобова, округ ~~Београдски, Краљевина Србија, Краљевина Србија~~ Милана, који се од дугог времена налази у Сјеверној Америци, и моли свакога ко би што о њему знао, да јави на адресу: Marko Miyatovitch, Paris (rue Cujas 18).

Петра Банашевића, француског конзуларног чиновника, тражи родбину му из Црне Горе. Ко би знао његову адресу или опште штогод о њему, моли се да обавјести Уредништво овога листа.

ОГЛАСИ - ANNONCES

УНИВЕРЗАЛНА

ШТАМПАРИЈА

у Паризу

48, Rue Claude-Vellefaux

Израђује све штампарске послове како на српском тако и на свијем осталим језицима

Циркуларе, Каталог, Књиге, Новине, Брошуре, као и све остале умјетничке и вјештачке ствари у једној или више боја.

Литографско израђивање на пергаменту и јапанској хартији најмодернијих ствари.

Поједине бројеве

„ГЛАСА ЦРНОГОРЦА“

примјерак по 10 сан

продаје

Ројер, вратар у стану кр. Владе

и

продавац новина

у киоску на Place Saint-Michel

„ГЛАС ЦРНОГОРЦА“

Уредништво и Администрација:

Neuilly-s-Seine, 9 Rue Ancelle.